

ת"פ 57956/06/14 - מדינת ישראל נגד חיים שחר סניטמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 57956-06-14 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' סניטמן
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הדר צור

נגד
חיים שחר סניטמן
ע"י ב"כ עו"ד אוהד מגורי

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. על פי האמור בעובדות כתב האישום, הנאשם שימש בתקופה הרלוואנטית לאישום כמתנדב במרחב איילון במשטרת ישראל. במסגרת התנדבותו זו, ביום 20.1.13 בשעה 00:30 לערך, שימש הנאשם בצוות משטרי יחד עם השוטר איילי אבטאו (להלן - הצוות המשטרי והשוטר אבטאו, בהתאמה).
2. במועד האמור הגיע הצוות המשטרי לבית הספר על-שם שז"ר, בעיר בת-ים, על מנת לטפל באירוע הקמת רעש. בשלב זה, כך על פי עובדות כתב האישום, אירע כלהלן:
 - במהלך רישום דוחות לנערים שנכחו במקום, ביקש השוטר אבטאו לעכב את מר בליהון צ'קולה - יליד שנת 1996, שהיה באותה העת קטין (להלן - המתלון) - וזאת לאור התנהגותו. ואולם, חבריו של המתלון משכו את המתלון ותקפו את השוטר אבטאו ואת הנאשם.
 - המתלון ניצל את ההזדמנות ונמלט מהמקום. הנאשם החל במרדף רגלי אחר המתלון ובשלב מסוים תפס אותו בחולצתו והלה החליק ונפל. הנאשם עצר ליד המתלון, בעוד זה שרוע על הקרקע, אמר לו: "למי אתה חושב שאתה בורח ככה?" והיכה אותו באגרוף בפניו. כתוצאה מן המכה נשבר אפו של המתלון ונגרמו לו נפיחות ורגישות ניכרת בגשר האף.
 - בהמשך הדברים רשם הנאשם דו"ח פעולה, בו ציין שהמתלון נחבל בפניו כתוצאה מהנפילה במהלך המרדף. הנאשם לא ציין בדו"ח כי היכה את המתלון באגרוף בפניו; והכל בכוונה למנוע או

להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

3. על רקע עובדות נטענות אלה הואשם הנאשם בביצוען של שתי עבירות: (1) תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי הוראות סעיף 378 יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ו-(2) שיבוש מהלכי משפט, לפי הוראות סעיף 244 לחוק העונשין.

4. תשובת הנאשם לאישום ניתנה במסגרת המוקד, מפי ב"כ הנאשם. הנאשם הודה באירועים המתוארים בכתב האישום וכן בכך שהמתלונן נפגע באפו, אך הכחיש ביצועה של כל עבירה, הן במישור של תקיפה והן במישור של שיבוש הליכי המשפט. ב"כ הנאשם הדגיש, כי האירוע שבגינו הוזעקו הנאשם והשוטר אבטאו לא היה של הקמת רעש בלבד, וכן ציין כי התנגדות המתלונן והאלימות מצדו היו קשים מהמתואר בעובדות כתב האישום. ב"כ הנאשם הוסיף עוד וטען, כי המתלונן נפגע הן בשל התנגדותו לפעילות הצוות המשטרתי והן בשל ניסיונו להימלט. על רקע זה ניסה הנאשם להשתלט על המתלונן, ועל כן **"גם אם היה מצב שמרשי פגע בו באיזה שהוא אופן פיזי, המעשה נועד כדי למנוע את ההתנגדות ולסכל את הברחה ולא היה מעשה מכוון של תקיפה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 2).

5. נוכח העובדה שמדובר בחשד לביצוע עבירות על ידי מתנדב במשטרה ושוטר, החקירה נוהלה על ידי המחלקה לחקירות שוטרים (להלן - מח"ש). ראוי לציין כבר עתה, כי במהלך חקירתו של הנאשם במח"ש הודה הנאשם לבסוף בכך שהכה את המתלונן באגרוף. הנאשם לא טען "טענת זוטא", דהיינו: טענה כי ההודאה הוצאה ממנו באמצעים פסולים, אלא טען שהדברים שנרשמו בהודעה אינם משקפים באופן מדויק את דברי הנאשם. ב"כ הנאשם הסביר את הדברים, בפתח שמיעת הראיות בתיק, כלהלן:

הטענה שלנו... (היא) שהדברים, כפי שהם מצוינים "בהודעה", לא נאמרו באופן זה על ידו. לא טוענים שהופעלו אמצעים פסולים, טוענים שמה שבאופן בו נרשם לא כך הוא אמר. לא נדרש משפט זוטא, מבחינה מעשית, הוויכוח מה נאמר באמת. אין אמצעים שתיעדו את החקירה לצערנו... (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 26 ואילך).

6. ההגנה הוסיפה וטענה לזיכויו של הנאשם בשל אכיפה בררנית (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 4 ואילך). במה דברים אמורים. אין מחלוקת כי המתלונן התלונן על אלימות הן מצידו של השוטר אבטאו והן מצידו של הנאשם, אך רק הנאשם הובא בסופו של דבר לדין ואילו התיק נגד השוטר אבטאו נגזר מחוסר ראיות. לשיטת ההגנה, תוצאה משפטית זו מגלמת אכיפה בררנית פסולה, שהינה חמורה וצורמת במיוחד נוכח האבחנה שהיא יוצרת בין שוטר (אבטאו), שאינו מובא לדין, לבין מתנדב (הנאשם), שנגרר לבית המשפט. זאת ועוד: אם המאשימה נתנה אמון בגרסת המתלונן, היה עליה לפעול בהתאם גם נגד השוטר אבטאו והיא לא היתה רשאית להסתפק-כביכול בהגשת כתב האישום נגד הנאשם בלבד.

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו שני חוקרי מח"ש, גב' רות בינשטוק ומר בני צברי, וכן המתלונן. כמו כן הוגשו מספר מוצגים, הכוללים את הודעת הנאשם (ת/1), תעודות רפואיות בעניין הפגיעה במתלונן (ת/2), שתי הודעותיו של המתלונן (ת/3 ות/4), תמונות חולצת המתלונן (ת/5א ות/5ב), דו"ח הפעולה שערך הנאשם (ת/6) וכן הודעתו של השוטר אבטאו (ת/7).

8. להלן נסקור את עיקר ראיות התביעה, ונתחיל בעדות המתלונן. שתי הודעותיו של המתלונן הוגשו חלף חקירתו הראשית. ההודעה הראשונה (ת/3) הינה הודעה באזהרה, שנגבתה מהמתלונן ביום

20.7.13 בסמוך לאחר האירוע. ההודעה השנייה (ת/4) היא הודעה שנכתבה מהמתלון במח"ש, יומיים לאחר מכן (דהיינו ביום 22.7.13). יוער כי המתלון היה קטין בזמן גביית ההודעות ועל כן שתיהן נגבו בנוכחות אמו.

9. בהודעה הראשונה הוחשד המתלון בביצוע העבירות של הכשלת שוטר בשעת מילוי תפקידו וכן "ניסיון ברי(ח)ה ממעצר בכך שהיום ניסית לברוח משוטר שאמר לך שאתה עצור וכל זה כדי לא לקבל דו"ח על רעש" (ר' ברישא לת/3). המתלון השיב לשאלות שנשאל כדלקמן:

ש. מה יש לך להגיד על החשדות נגדך?
ת. היינו בשז"ר הרבה אנשים, חברים. באו שני שוטרים ואמרו תתקדמו למ(ע)לה, אמרתי לשוטרים עדיף שניכנס לבית ספר כי למ(ע)לה יש יותר בנינים, ואמרו לנו לעלות יותר למ(ע)לה. התחיל ויכוח בין השוטר האתיופי (הכוונה לשוטר אבטא - ש.א.) לבין אחד החבר'ה בגלל שאמר לנו לעלות ואני אמרתי לו "מה אתה מרגיש גבר עם מדים", זה אמרתי לשוטר השני, לא לאתיופי. אמר לי השוטר "אתה רוצה לראות אותי בלי מדים". אחרי זה אני עליתי למ(ע)לה ברחוב וחזרתי וראיתי ש(ה)שוטרים עדיין שם. אמר לי האתיופי "מה אתה לא מבין" ונתן לי כף והשוטר השני חנק אותי בצוואר ולא נתן לי להשתחרר. אמרתי לו "אני לא נושם" וענה לי "לא אכפת לי". אחרי זה הצלחתי להשתחרר וברחתי כי הביאו לי גם שני בוקסים בצלעות.

ש. למה אחרי שהלכת חזרת?
ת. כי הפלאפון שלי היה אצל חבר שהיה בתוך הבית ספר.
ש. השוטר אמר לך שאתה עצור למה התנגדת בכוח למעצר?
ת. לא שמעתי את זה אבל.

...

ש. למה שוטר החזיק אותך לדעתך?
ת. השוטר האתיופי לקח אותי כי דיברתי יותר מכולם, כך הבנתי.
ש. אני אומר לך כי אתה ברכת כאשר כבר היית עצור וסירבת לתת פרטים מזהים שלך, וחברים שלך תקפו את השוטר כדי שתברח?
ת. זה לא נכון, נכון מה שסיפרתי לך.
ש. מי האנשים שהיו איתך במקום?
ת. חצי מהאנשים היו פה איתי וחצי ברחו ואני לא זוכר את השמות שלהם כי הייתי מסטול.

ש. יש לך מה להוסיף?
ת. ברחתי ושוטר שברחתי ממנו (הנאשם - ש.א.) רדף אחריי ותפס אותי והביא לי בוקס באף ואמר לי "ככה אתה נותן לי לרוץ אחריך".

ש. למה לא עצרת כאשר השוטר רדף אחריו וצעק עליך לעצור?

ת. כי פחדתי (ר' בהודעה ת/3, שורה 2 ואילך. ההדגשות הוספו).

10. בהודעתו במח"ש הרחיב המתלונן בתיאוריו אודות האלימות המשטרתית שהופעלה נגדו, לטענתו, כלהלן:

ביום שישי האחרון בלילה, בין שישי לשבת בשעה 00:30 בערך, היינו בבית ספר שז"ר בבת ים, יצאנו משם ואז הגיעו שני שוטרים ברגל ואמרו שאנחנו עושים רעש. הם אמרו לנו להתקדם למעלה ברחוב, אני אמרתי להם שלמעלה יותר בניינים ושאני רוצה להיכנס לבית ספר. הם התחילו להגיד לי שהם לא שואלים מה אני רוצה. אמרתי שם לאחד השוטרים "מה אתה מרגיש גבר עם מדים?" אז השוטר האתיופי שהיה שם התעצבן והרביץ לי. לשאלתך, הוא בהתחלה הביא לי בוקס לצלעות ואחר כך השוטר השני תפס אותי מהצוואר והתחיל להביא לי בוקסים בגב. ברחתי מהם, הם רדפו אחריי, השוטר השני, לא האתיופי, הוא רדף אחריי, והצליח לתפוס אותי. הוא תפס אותי מהחולצה, למי אתה חושב שאתה בורח ככה והביא לי בוקס לאף. האף שלי התחיל לדמם והם לקחו אותי לתחנה ברגל באזיקים. בתחנה הכניסו אותי לשירותים וגם שם השוטר האתיופי אמר לי לשטוף את הפנים. אמרתי לו שאני לא רוצה, שאני רוצה שאמא שלי תראה את זה, אחרי זה הוא התחיל עוד פעם להביא לי בוקסים לצלעות. אחרי זה התחלתי לבכות אמרתי לו מה אתה רוצה ממני, אז הוא התחיל להגיד לי שאני אפס... (ר' ת/4, שורה 4 ואילך. ההדגשה הוספה).

11. בהמשך הדברים טען המתלונן כי חולצתו התמלאה בדם שירד לו מהאף, והציג בפני החוקר את חולצתו האמורה (תצלומי החולצה על ידי החוקר הוגשו לפניי וסומנו ת/5 ות/5ב). המתלונן נשאל אם הוא נזקק לטיפול רפואי, והשיב בחיוב. המתלונן ציין כי למחרת בבוקר הלך לבית החולים, וצירף את התיעוד הרפואי מבית החולים וולפסון (ר' ת/2. כיוון שהאירוע אירע לאחר חצות, מדובר למעשה באותו התאריך). כעולה מהתיעוד הרפואי, המתלונן סבל מדימום באף ונפיחות ורגישות בגשר האף. בנוסף, בצילום שנערך למתלונן נמצא שנגרם לו שבר בעצמות האף. בתיעוד הרפואי גם נרשם כי המתלונן טען שהוכה על ידי שוטרים. בעקבות כך נערכה במיון שיחה עם יומנאי המשטרה שהמליץ לפנות למח"ש.

12. במסגרת חקירת מח"ש נשאל המתלונן מדוע התבטא כלפי השוטרים באופן הבוטה בוא הוא התבטא, והשיב "אני לא אומר שלא התחצפתי אליהם" (ר' ת/4, שורה 30). בנוסף הודה המתלונן כי שתה באותו הערב אלכוהול, וכדבריו "כוס וחצי של וודקה" (שם, שורה 35). כשנתבקש המתלונן להסביר מדוע לא נמצאו ממצאים רפואיים בצלעותיו, חרף טענתו שהשוטר אבטאו היכה בו במכות אגרופ בצלעות, הוא השיב "לא יודע" (שם, שורה 38). המתלונן גם הוסיף כי אף אחד מחבריו לא ראה אותו מקבל מכות, שכן הוא התפצל מהם.

13. המתלונן נחקר לפניי נמרצות, בחקירה שכנגד, אך עמד על גרסתו. הוא נשאל, בין השאר, אם שתה, וחזר וציין "כוס וחצי של וודקה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 28). הנאשם גם אישר כי היה "מסטול" (שם, עמ' 19 שורה 20), אם כי בהמשך מיתן את הדברים ואמר "הייתי קצת" (שם, עמ' 25 שורה 22). באופן דומה חזר המתלונן וטען כי ברח מהשוטרים משום שפחד שייעצר (שם, עמ' 19 שורה 2). עם זאת, המתלונן הכחיש כי נעצר באותו השלב, וכדבריו: "הרביצו לי, לא עצרו אותי" (שם, שורה 4).

14. באשר לאלימות המשטרית הנטענת חזר המתלון וטען שגם השוטר אבטאו וגם הנאשם נהגו כלפיו באלימות. באשר לשוטר אבטאו טען המתלון כי השוטר אבטאו היכה אותו באגרופים לצלעות גם בשטח וגם בתחנת המשטרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 24; עמ' 19 שורה 25 ואילך). כשנשאל המתלון מדוע לא נותרו כל סימנים לכך הוא השיב "אולי יש לי גוף חזק" (שם, עמ' 21 שורה 27). באשר לנאשם טען המתלון כי הנאשם רדף אחריו והפיל אותו לקרקע (שם, עמ' 20 שורה 15 ואילך). לדבריו, הנאשם אחז בו בחוזקה והוא התנגד לכך, אך מכת האגרוף ניתנה רק כשהמתלון היה כבר על הקרקע (שם, עמ' 23 שורה 27 ואילך).

15. בהמשך הדברים תיאר המתלון את מכת האגרוף כלהלן:

ש: איך הגיע אגרוף (ל)אף?

ת: אני קיבלתי אגרוף. הוא הביא לי אגרוף לאף ואחרי אמר לי אתה תיתן לי לרוץ ככה יא בן זונה.

ש: איזה מצב אתם כשזה קורה.

ת: אני הייתי על הרצפה.

ש: איפה הוא היה.

ת: הוא התכופף (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 3 ואילך).

16. כשנשאל המתלון מדוע לא סיפר את סיפור הנפילה, או ההפלה, בחקירתו במשטרה או במח"ש, הוא השיב "לא זכרתי את זה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 25 ואילך). יחד עם זאת, כשהוטח במתלון כי הוא משקר לאורך כל הדרך בעניין טענותיו לאלימות משטרית, הוא השיב "אני אומר את האמת" (שם, עמ' 21 שורה 31). המתלון גם הכחיש כי יש בליבו כעס על המשטרה (שם, עמ' 22 שורה 1).

17. עוד נשאל המתלון אם כשנחקר במח"ש אמרו לו מה יקרה עם התיק שלו במידה וישתף פעולה, והשיב: "לא אמרו לי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 24). עם זאת, בהמשך הדברים, כשנשאל המתלון אם לא נאמר לו במח"ש שהתיק נגדו ייסגר, הוא השיב: "לא זוכר. אני לא יודע, אולי אמרו לי ואני לא זוכר" (שם, שורה 26).

18. מטעם המאשימה הוגשו גם דו"ח הפעולה, אותו ערך הנאשם לאחר האירוע (ת/6), וכן ההודעה שנגבתה מהנאשם (ת/1). נוכח גדר המחלוקת בין הצדדים, כאמור בפתח הדברים דלעיל, נקדים את פירוט האמור במוצגים הנ"ל לדיון בעדותם של יתר עדי התביעה, שהם חוקרי מח"ש.

19. ראוי להעיר, כי דו"ח הפעולה שערך הנאשם הינו לקוי בציון פרטיו, במובן זה שלא נרשם עליו מתי והיכן נערך (ר' ברישא לת/6). מכל מקום, בגוף הדו"ח רשם הנאשם כלהלן:

...הגעתי למקום האירוע. במקום הבחנתי במספר נערים ממוצא אתיופי אשר צעקו בקולות. כאשר התקרבותי אליהם חלק מהנערים התחילו ללכת וחלק מהם נשארו במקום. ביקשתי מהנערים לעזוב את המקום. חלקם הלכו לאט ושניים מהם המשיכו להישאר במקום ואמרו שהם רוצים לדבר. ביקשתי מהם לעזוב את המקום ושידברו תוך כדי הליכה והם המשיכו לעמוד. הוסבר להם במידה ולא יעזבו יקבלו דוחות. אחד הנערים התחיל לצעוק ולקלל ואמר

"בגלל שאתם לובשים מדים אתם חושבים שאת גברים". לאחר מספר דקות שהנערים המשיכו לקלל אותנו "(א) בני זונות, כוס אמא שלכם שוטרים זונות" ניגשנו אל אחד הנערים ואמרנו לו שיתלווה אלינו לתחנה. פרטי הנער בהר צ'קו (הכוונה למתלונן - ש.א.) התחיל להתנגד. שותפי אייל(י) תפס את הנער והנער המשיך להתנגד לאחר מספר שניות שאר הנערים קפצו עלינו במטרה לשחרר את חבריהם. תוך כדי הליכה לאחור שני נערים תפסו את הנער וזה הצליח לברוח. הנער הנ"ל לבש חולצה כחולה עם פסים ג'ינס כחול והיה לו עגיל בגבה שמאלית. הנערים ברחו לכיוון רזיאל ושותפי איילי קרא לניידות נוספות על מנת לנסות לתפוס את הנערים. חזרתי לניידת בעוד איילי המשיך רגלית על מנת לאתר את הנערים. כאשר הגעתי עם הניידת לרחוב רזיאל הבחנתי בקבוצת נערים המדוברת, כאשר הבחינו בניידת התחילו הנערים לברוח. עצרתי את הניידת כמה מטרים מתחנת דלק פז ואז ראיתי את הנער בהר צ'קו עם החולצה הכחולה והפסים רץ לכיוון שלי. כאשר הבחין בי החל לנסות לברוח ממני. רצתי אחרי הנער כאשר הייתי במרחק תפיסה ניסיתי לתפוס את הנער. כאשר תפסתי את הנער בחולצה שלו החלקתי ונפלתי על הרצפה, תוך כדי נפילה הנער נפל ביחד איתי על הפנים ואני תוך כדי נפילה התגלגלתי עליו. תוך כדי נפילה שלי ושל הנער הגיע איילי ותפס את הנער. תוך כדי שהרמנו את הנער ראינו שהנער מדמם מהאף. כבלנו את הנער באזיקים ואיילי לקח אותו לתחנה ואני המשכתי בסריקות אחרי שאר הנערים... (ר' בדו"ח הפעולה שערך הנאשם, ת/6. ההדגשה הוספה).

20. הנאשם נחקר במח"ש לאחר קצת למעלה משלושה חודשים, ביום 31.10.13 (ר' ההודעה ת/1). הודעת הנאשם נגבתה על ידי חוקרת מח"ש, גב' בינשטוק. בשלב מסוים במהלך גביית ההודעה נכנס לחדר החקירות מר צברי, ראש צוות החקירה של גב' בינשטוק. מר צברי הצטרף לחקירה ואף שאל שאלות מסוימות. יש לציין כי בתחילת החקירה הוחשד הנאשם בתקיפת המתלונן, אך בהמשך הדברים גם בבידוי ראיות, בכך שערך דו"ח פעולה כוזב, שעל פי הטענה אינו משקף את המציאות.

21. בתחילת החקירה - על פי הרשום בהודעה, בשעה 09:13 - ביקשה גב' בינשטוק מהנאשם לתאר מזיכרונו את פרטי האירוע, והוא השיב כלהלן:

אני לא זוכר כל מקרה ומקרה. קיבלנו אירוע של הפרעת מנוחה, שזה בעצם אירוע שחוזר על עצמו כל הזמן, והגענו למקום ופשט ראינו את הילדים יושבים על המדרגות מול בית הספר, לא בתוך הבי"ס. היו בערך עשרים ילדים, משהו כזה אם אני זוכר. באנו אליהם, ביקשנו מהם ללכת. הם כולם היו שיכורים, בקבוקים לא מצאנו או משהו כזה. וכשביקשנו הם אמרו "טוב, טוב" והמשיכו ללכת. ואז כאילו עמדנו כמה דקות, חיכינו שהם יעזבו, ואמרנו להם כמה פעמים שהם יעזבו את המקום. אמרנו להם שאם לא יעזבו הם יקבלו דו"ח על הקמת רעש, ואחרי זה הם התחילו ללכת, לעצור, ללכת, לעצור, בכל המהלך שהלכו הם התחילו לצעוק "שוטרים מניאק" וכל מיני העלבות. ראיתי אותם הולכים אז התחלתי ללכת לניידת חזרה והשותף שלי המשיך ללוות אותם קצת. בשלב מסוים הסתכלתי אחורה ושמעתי צעקות וראיתי את השותף שלי, לשאלתך אייל(י), החזיק את אחד הנערים, ככל הנראה זה הנער שמדובר עליו, אני לא זוכר כרגע, אני לא בטוח. ניגשתי אליו, לקחתי את הנער והתרחקתי מהקבוצה. התחלתי ללכת עם הנער לכיוון הניידת ואז הגיעו שני נערים, חברים שלו ככל הנראה, ואחד תפס אותי ביד, השני ניסה למשוך אותו וכאילו לפני כל זה אייל(י) אמר לו שהוא מעוכב כדי לרשום לו דו"ח

חטאים לאותו נער, ובאיזשהו שלב הם הצליחו לשחרר את אותו נער, ובמקביל כל הקבוצה הייתה על השותף שלי. ושהנער השתחרר ניסיתי לתפוס אותו בחזרה, ואז הוא התחיל לברוח ובאיזשהו שלב הייתה קבוצה גדולה של נערים, שהתנפלו על השותף שלי, אז הוא שלף את הגז פלפל וריסס על מנת להרחיק אותם. תוך כדי שרצתי אחרי הנער נכנסתי בענן של הפלפל ובאותו רגע נעצרתי, חזרתי אחורה, לקחתי אוויר, ופשוט נכנסתי לניידת ונסעתי לצד השני. עשיתי סיבוב, הגעתי לצד השני. לשאלתך הגעתי לרח' רזיאל, אם אני לא טועה, ואז פשוט העמדתי את הניידת והתחלתי לסרוק ברגל, ואז שמעתי בקשר שמישהו רודף אחרי הנערים. גם תוך כדי הבריחה שלהם הם המשיכו לזרוק קללות. באיזשהו שלב התחלתי ללכת וראיתי מולי את הנער, כביכול המתלונן, רץ לכיוון שלי. התחלתי לרדוף אחריו ובאיזשהו שלב הוא לקח פנייה ימינה, באחד הרחובות, אני לא זוכר איזה. ושלקחתי את הפנייה עם הרגל, התחלתי ליפול ותוך כדי נפילה הושטתי את היד על מנת לתפוס אותו. תפסתי אותו בחולצה ומשכתי אותו עם הנפילה שלי, וככל הנראה תוצר של הנפילה הוא נפל על הפנים. ואז שכבלנו אותו באזיקים, ראיתי שהוא כולו מכוסה דם. ואז שהסתכלתי עליו ראיתי שזה נוזל לו מאזור האף...
(ר' 1/ת, שורה 29 ואילך. ההדגשות הוספו).

22. גב' בינשטוק המשיכה לחקור את הנאשם על פרטי האירוע, ובשלב מסוים ערכה הפסקה בת עשר דקות (ר' 1/ת, שורה 84). בהמשך הדברים - על פי הרשום בהודעה, בשעה 10:20 - נכנס לחדר החקירות ראש הצוות מר צברי. מר צברי החל לשאול את הנאשם שאלות, והנאשם השיב. נוכח חשיבות הדברים - על רקע גדר המחלוקת בין הצדדים - נביא אותם להלן במלואם:

שאלה בני: תראה לי איפה תפסת אותו בזמן הנפילה.

תשובה: תפסתי אותו בחולצה, תוך כדי החולצה (ה.ח. (הערת חוקרת - ש.א.) הנ"ל הדגים את התפיסה, תופס בחולצה מאחורה).

שאלה בני: זה לא שכמה זה חולצה.

תשובה: אמרתי חולצה.

שאלה בני: ויש אינדיקציה שהחולצה נקרעה כתוצאה מהנפילה?

תשובה: אין.

שאלה בני: אם הייתה נפילה החולצה הייתה נקרעת. קרה שנפלת. נגיד שאתה נופל תדגים לי נפילה. תדגים נפילה קדימה.

תשובה: (ה.ח. הדגמה נפילה קדימה שלח את שתי ידיו לפניו ונפל).

שאלה בני: ההדגמה שלך היא הדגמה טובה נכונה ומשקפת את המציאות וכל בנאדם נורמלי היה מדגים כמו שאתה הדגמת. זה עניין פיזיולוגי שבנאדם נופל עם הפנים לכיוון הקרקע כל זמן שהוא בהכרה באופן אינסטינקטיבי הידיים נשלחות קדימה כדי להגן על הפרצוף, על הראש. ככה בני אדם נבראו כדי להגן על הראש. זה עניין שלא דורש מחשבה אלא אינסטינקט ראשוני. וגם המתלונן... אם היה נופל לכיוון הקרקע כמו שאתה טוען היה מגן על פניו באמצעות ידיו ולא היה מגיע למצב של שבירת אף. כמו

שאתה תיארת, הידיים שלו היו פנויות כי אתה רק תפסת אותו בחולצה מאחורה. כל זה מוכיח שהגרסה שלך היא גרסה שקרית שנועדה לכסות על העובדה שהלמת בפרצופו באגרופ ושברת את אפו. ומכאן סיפורים על נפילות ותיאומי גרסאות. מה התגובה שלך?

תשובה: אתה שוכח דבר אחד שהוא היה שיכור ובדרך כלל לשיכורים אין אינסטינקט לשלוח ידיים להגן על עצמם.

שאלה בני: מה הנקודה שבו ברח עד הנקודה של המעצר מה היה המרחק?

תשובה: 20-30 מטר.

שאלה בני: בן כמה אתה?

תשובה: 22.

שאלה בני: מה הכושר הגופני שלך?

תשובה: בסדר. לשאלתך אני מתאמן בריצה.

שאלה בני: הבנאדם שלדברך שיכור, אולי שתי הוא רץ ברח מכם, וניהלתם מרדף אחריו ולא עצרת אותו אחרי חצי מטר כמו בן אדם שלא יכול לתפקד. לקח לך זמן לתפוס אותו וגם זה בקושי אז בוא נרד מעניין אינסטינקט של שיכורים. גם בן אדם שיכור יש לו אינסטינקט. במקרה הזה למרות מצבו לקח לך זמן להשיג אותו.

תשובה: אני יכול להגיד. יש הרבה מצבים שאני לצורך מעצר אליהם אני משתמש בכוח פיזי. כוח תפיסות. אבל מה שאני עושה אני גם רושם. מה שהיה היה.

שאלה בני: מה אתה אומר.

תשובה: אני אומר מה שאמרתי, אתה אומר מה שאמרת. מה אני יכול להגיד.

שאלה בני: אתה מסכים איתי שהגרסה שלך לא הגיונית.

תשובה: מהצד זה לא נראה הגיוני.

שאלה בני: זה לא מהצד, אתה יודע את זה. תיקח אחריות. אף אחד לא יתלה אותך.

תשובה: אני לוקח אחריות. אני עושה טעות אני לוקח אחריות. אני מאשר שנתתי לו אגרופ באותה הזדמנות.

שאלה בני: הוא עצבן אותך מה היה שמה.

תשובה: אני אסביר לך מההתחלה. זה הפרעת מנוחה שחוזרת על עצמה כל לילה בעיקרון אותם נערים. הם תמיד שיכורים. ביקשנו כמה פעמים, אם לא ילכו יקבלו דוחות. ראיתי שהם מתחילים ללכת, חזרתי אחורה, השותף שלי ליווה אותם. אותו מתלונן יכול להיות העליב את השותף שלי על

המוצא שלו, הוא גם אתיופי. שהתקרבותי הוא אמר שהמתלונן מעוכב לצורך דו"ח. לקחתי את המתלונן לניידת והחברים שלו קפצו על השותף שלי, דחיפות. שניים מהם הגיעו אליי ניסו לשחרר את המתלונן. באיזשהו שלב הם הצליחו. אחד תפס אותי ביד ואחד משך אותי אליו. הם היו שניים ואני אחד. ואז המתלונן התחיל לברוח והשותף שלי היו עליו 15 ילדים והוא ריסס בפלפל והרחיק אותם. התחלתי את המרדף נכנסתי לתוך ענן של פלפל וזזתי אחורה ראיתי שהוא נעלם לי חזרתי לניידת עשיתי סיבוב. התחלתי לסרוק ברגל. באיזשהו שלב שמעתי צעקה, הסתכלתי ראיתי את המתלונן רץ לכיוון שלי ראיתי את השותף שלי צועק לי תפוס אותו תפוס אותו. בגלל שרץ אליי התחיל מרדף סללום. רצתי אליו בקו ישר והוא לקח את הפנייה ימינה ואז בפנייה יכול להיות שמעדתי על שפת המדרגה. באותו רגע שהרגשתי שאני נופל ניסיתי לתפוס אותו עם היד ראיתי שהצלחתי אז משכתי אותו עם הנפילה שלי נוצר מצב שהתגלגלנו אחד על השני. יכול להיות כדי שלא ימשיך לברוח הבאתי לו אגרוף לאזור המצח, יכול להיות שזה הגיע לאף. לשאלתך אגרוף אחד על מנת שלא יקום וימשיך לברוח. לשאלתך יכול להיות שאמרתי לו משפט ככה אתה נותן לי לרוץ.

שאלה בני: וזה היה התסכול, זה חלק מהתסכול של התגרות והפרעות מנוחה. כוונתי למשפט הזה ולאגרוף שזה מכלל ההצטרבות של ההערות ושקפצו על חברך.

תשובה: המשפט זה משהו שאני רודף אחריו. האגרוף יכול להיות שזה הצטרבות של התסכול וזה היה רפלקס שלא שמתי לב לזה (בשלב זה, בשעה 10:40 על פי הרשום בהודעה ת/1, יצא מר צברי מחדר החקירות. ר' שם, החל בשורה 148 ועד שורה 210. ההדגשות הוספו).

23. כפי שהוזכר כבר לעיל, בהמשך החקירה הזהירה גב' בינשטוק את הנאשם גם בגין בידוי ראיות, בכך שערך דו"ח פעולה כוזב שאינו משקף את המציאות. גב' בינשטוק שאלה את הנאשם מדוע לא רשם, בדו"ח הפעולה שערך (ת/6), כי נתן למתלונן אגרוף והנאשם השיב "יכול להיות מלחץ או לא יודע להסביר" (ר' ת/1, שורה 274). בסיום ההודעה הוסיף הנאשם כדלקמן:

שאלה: יש לך משהו שאתה רוצה להוסיף?

תשובה: הייתי צריך לרשום את האגרוף בדו"ח פעולה. מעבר לזה אין לי מה להגיד. וגם מההתחלה הייתי צריך להגיד על האגרוף ולא למשוך את זה יותר מדי (ר' ת/1, שורה 285 ואילך. ההדגשה הוספה).

24. במסגרת החקירה הנגדית הטיח ב"כ הנאשם בגב' בינשטוק, שוב ושוב, כי היא לא תיעדה במדויק את מהלך החקירה. לשיטתו, גב' בינשטוק הציבה בפני הנאשם אפשרויות עובדתיות היפותטיות גרידא, שהוא נתבקש להגיב להן, ואילו תשובותיו לא נרשמו במלואן ובמדויק. כך קרה שתשובות הנאשם בדבר אפשרויות היפותטיות נחזות בהודעה להיראות כהודאה, שבמציאות כלל לא ניתנה. ואולם, גב' בינשטוק

שללה מכל וכל טענות אלה. גב' בינשטוק אמנם אישרה כי החקירה לא תועדה בהקלטה, לדבריה משום שסוג העבירה בה הוחשד הנאשם לא הצדיק הקלטה בהתאם להתנהלות המקובלת במח"ש, אך חזרה וטענה שהקלידה במדויק את מהלך החקירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 1 ואילך; עמ' 10 שורה 18 ואילך). גב' בינשטוק הדגישה בהקשר זה, בין השאר, את העובדה שהנאשם חתם בחתימת ידו על כל אחד מדפי החקירה.

25. גב' בינשטוק גם הכחישה את תיזת ההגנה, שלפיה עולה מההודעה ת/1 הנאשם הודה במעשה ההכאה מיד עם כניסתו של מר צברי לחדר החקירות. גב' בינשטוק הסבירה, כי עובר לכניסתו של מר צברי לחדר החקירות היתה הפסקה (ר' בפסקה 22 דלעיל), שבמהלכה היא יצאה מהחדר ועדכנה את מר צברי.

26. את שקרה לאחר שמר צברי נכנס לחדר החקירות תיארה גב' בינשטוק כלהלן:

...אני רוצה לחדד שבמהלך החקירה זו לא היתה חקירה שלפני בני (מר צברי - ש.א.) נכנס והנאשם הודה במה שהודה, זה ממש לא היה כך. החקירה היא דינמית מ(ת)פתחת, הוטחו בפני החשוד הראיות שהיו לפנינו, כולל הודעת המתלונן במח"ש כולל התיעוד הרפואי ששם הנאשם (צ"ל המתלונן - ש.א.) שחור על גבי לבן, לאחר צילום שבר בעצמות האף, לאחר מכן, הוטח בו דו"ח הפעולה, ששם יש שוני בין גרסתו שמסר בחקירה למה שהוא דיווח בדו"ח פעולה, ורק לאחר מכן ראש הצוות נכנס לחדר החקירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 17 ואילך).

27. בהמשך הדברים שב הסניגור וחקר את גב' בינשטוק באותה הנקודה:

ש: מצד אחד יש לך מצב (שהנאשם אומר) שלא נתתי אגרוף ואח"כ אני טוען שאת התחלת היפ(ות)זות והוא אמר שיכול להיות. יכול להיות שקיבל מכה, משם עוברים לש' 186 לוקח אחריות, מאשר שנתתי לו אגרוף באותה הזדמנות. פתאום.

ת: שום דבר לא קרה פתאום. אני הסברתי את התפתחות החקירה, מה הוטח בפניו, את הראיות שיש בפנינו, כאשר ניתנה לו אפשרות להציג גרסתו, זה לא היה פתאום. אתה מציג זאת בצורה חד צדדית, ישבתי אתו ברוב החקירה נתן גרסה, עוד דברים ועוד דברים, מתלונת המתלונן ותיעוד רפואי, וגם כשנכנס ראש הצוות וזה לא היה פתאום הוא העלה בפניו סיטואציות וזה רשום בהודעה עצמה. רשום שאלה. ראש הצוות יכול להעיד פה. אבל ההודעה מדברת בעד עצמה. ראש הצוות שאל אותו חידד אתו דברים שאני שאלתי ושהוא מסר בגרסה שלו, האם החולצה נקרעה. מסר שלא. ביקש ממנו לבצע הדגמה, רשמתי בהערת שוטרת. הנאשם ביצע את ההדגמה, היתה התפתחות מסוימת (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 7 ואילך. ההדגשה הוספה).

28. אף מר צברי העיד, כאמור, מטעם המאשימה. בחקירתו הנגדית נשאל מר צברי - כראש צוות החקירה - מדוע השוטר אבטאו לא נחקר באזהרה, מלכתחילה, אלא נגבתה ממנו עדות פתוחה בלבד (ר' גם בהודעתו של השוטר אבטאו, ת/7. כעולה מההודעה זו, רק בשלב מאוחר יותר הוזר השוטר אבטאו). ב"כ הנאשם הטיח במר צברי כי המתלונן טען לאליומות גם מצד השוטר אבטאו ולא רק מצד הנאשם, אך מר צברי הסביר כי היתה קיימת אבחנה ראייתית בין השניים; וכדבריו:

עמוד 10

אני כממונה על החקירה, המדיניות של מח"ש, וגם שלי, היא לא לחקור שוטרים באזהרה, אם הדבר לא נחוץ. אני לאחר שעיינתי בחומר החקירה, סברתי שבחלק הראשון של האירוע השוטרים פעלו באופן סביר ומוצדק...

התיעוד הרפואי שהיה לפנינו הצביע על כך שהדבר הממשי היחידי שהצדיק חקירה באזהרה היה השבר באפו של המתלונן, כפי שאנו הבנו ממנו בתלונה, נגרם ממעשיו של הנאשם. טענות נוספות של המתלונן ואני חייב להיות כן, לא אוששו מבחינת התיעוד הרפואי, הוא טען לחניקה, מכות בצלעות, נעשתה לו בדיקה מדוקדקת בבית החולים, ואפילו רגישות לא התגלתה במקומות אלו, אני אומר את הדברים בצורה כנה כי זה יכול במקום מסוים להעיד על הפרזה מסוימת של המתלונן בדברים שלו, אני אומר אותם כפי שהם, לגבי השבר באף לא היה על כך שום עוררין, זה המוקד וזה התיק, שלגבי אירוע זה נכחו אך ורק המתלונן, הנאשם ובחלק מן הזמן השוטר הנוסף שהיה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 22 ואילך; עמ' 15 שורה 14 ואילך).

29. כמו גב' בינשטוק, גם מר צברי עומת עם טענות ההגנה שלפיהן הדברים שנאמרו בחקירה לא תועדו במדויק וכך שיחה בדבר אפשרויות היפותטיות נרשמה כהודאה באשמה, אשר ניתנה באופן פתאומי עם כניסתו של מר צברי לחדר החקירות. ואולם, גם מר צברי הכחיש את הטענות. מר צברי הוסיף וטען כי היתה התפתחות הדרגתית בחקירה והודאת הנאשם לא ניתנה בחלל ריק; וכדבריו:

ש: אתה נכנס לחקירה בשעה 10:20, ואתה לפי מה שכתוב פה מספיק שאתה זורק לו משפט, תיקח אחריות... אנו רואים שבהמשך... הוא מתאר את האירוע בשלוש הזדמנויות שונות, מפנה ל-(שורה) 202. מצטט. איך זה ולמה הוא צריך פתאום לזרוק יכול להיות... אם לטענתך בש' 186 (לפני כן - ש.א.) הוא הודה בצורה חלקה וברורה. למה זה מתהפך ליכול להיות.

ת: הצגת תמונה לא נכונה של פני הדברים, בכך שטע(נת) שאיך שנכנסתי הבן אדם אמר אני לוקח אחריות. ואני הייתי רוצה בהזדמנות זו להציג את הדינמיקה שהביאה לכך.

ש: בין ש' 186-202 (בת/1 - ש.א.) למה פה חד וחלק אתה טוען שהוא (הנאשם - ש.א.) הודה והוא בהמשך אומר יכול להיות, ממשיך ש' 208. למה יש את השינוי הזה.

ת: אין שום שינוי, יש התקדמות בפירוט.

...

היתה התקדמות בפירוט, המילה שהוא אומר לוקח אחריות ועשיתי טעות ונתתי אגרוף, או-קיי אגרוף, אבל איזה אגרוף לאן האגרוף אלו דברים משמעותיים, אני בשלב ראשון נכנסתי וביקשתי שידגים כיצד הבן אדם נפל, מסתבר שהוא אמר שהוא תפס אותו בחולצה ובכך נמנעה אפשרות שיתפוס אותו בזרועות, הוא הדגים נפילה על ידי דגימה באמצעות ידיו, הסברתי לו שזו הדגימה טובה ונכונה, כפי שבן אדם רוצה להגן על הפנים ועל הפרצוף וכך גם היה, ואמר שהמתלונן ככל הנראה היה שיכור וכנראה נפל כמו בול עץ חסר הכרה. שאלתי אותו מה כושר הגופני שלו, הוא אמר שיכול להיות שהנאשם שתה, בשלב מסוים הוא הסכים שהגרסה שלו לא הגיונית ובשלב מסוים הוא אמר שהוא

לוקח אחריות ומאשר שהיה אגרוף אמר שיכול להיות אגרוף שפגע במצח אולי פגע באף כאשר הוא יורד מנושא החבלה באף כתוצאה מאגרוף (צ"ל "מנפילה" - ש.א.) וכתוצאה מכך שהאגרוף היה תוצאה של פריקת עצבים ותסכול לא היה פה קשר לריסון או לשימוש בכוח, שהמתלונן על הרצפה והוא כורע לידו.

ש: אני לא מקבל כל התייחסות לספק מול האי ספק.

ת: בהתחשב בכך שבתחילה הוא הכחיש כל קשר. היתה התפתחות, הודאה, לקיחת אחריות לאגרוף ובאיזה נסיבות ניתן האגרוף ומה המניע לאגרוף (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 28 ואילך. ההדגשות הוספו).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

30. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו וכן השוטר אבטאו. יש לציין כי השוטר אבטאו מופיע ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום, אך המאשימה ויתרה על זימונו מטעמה. לפיכך, בהתאם להוראות הדין, נחקר השוטר אבטאו בחקירה ראשית על דרך חקירה שכנגד. בנוסף הוגשו, מטעם ההגנה, שני מוצגים (ר' נ/1 ונ/2).

31. בעדותו הראשית לפני תיאור הנאשם באריכות את נסיבות האירוע דנא (ר' בפרוטוקול, עמ' 28-29). הנאשם הדגיש כי המתלונן וחבריו - שהיו במקום והפריעו לשנת השכנים - היו שתויים והשתוללו. בנוסף, הם נהגו בהתחממות עם הצוות המשטרי כאשר נתבקשו לעזוב את המקום, ואף צעקו, קיללו והטיחו עלבונות (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 4).

32. בהמשך הדברים עיכב השוטר אבטאו את המתלונן, אך הלה הצליח להימלט בעזרת חבריו. הצוות המשטרי החל אפוא במרדף. את מעצרו של המתלונן, לאחר המרדף, תיאר הנאשם כלהלן:

...במהלך המרדף המתלונן לקח פניה ימינה לרחוב סמוך ואני לקחתי אחריו את הפנייה הזאת, ותוך כדי שאני לוקח את הפנייה אני מרגיש שאני מחליק על המדרכה, הושטתי את היד קדימה כדי לתפוס אותו, תפסתי אותו בחולצה, והוא נפל איתי יחד לרצפה. אחרי הנפילה, המשכתי לאחוז בו והנער המשיך להתנגד, לפרפר. ניסיתי לכבול אותו באזיקים שלי, וראיתי שהאזיקים שלי לא עלו אז המשכתי לאחוז בו. כשהשוותף שלי (השוטר אבטאו - ש.א.) הגיע השתמשנו באזיקים שלו, אני תפסתי יד אחת והוא תפס יד שניה וכבלנו אותו באזיקים מאחורי הגב, ואז השותף שלי לקח אותו לתחנה. אני המשכתי עוד מספר דקות לסרוק ברגל אחרי שאר הנערים. אחרי שלא מצאתי את כולם, חזרתי לתחנה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 25 ואילך. ההדגשה הוספה).

33. הנאשם הוסיף ותיאר בעדותו הראשית את נסיבות חקירתו במח"ש, שכללה לדבריו התייחסות משפילה מצד החוקרים. לטענת הנאשם, הוא ביקש מחוקריו לקבל את דו"ח הפעולה שערך (ת/6) - על מנת להיזכר במה מדובר, שכן הוא לא הבין בתחילה על מה הם מדברים - אך החוקרים סירבו לכך ואמרו לו שייספר להם את מה שהוא זוכר. עוד טען הנאשם, כי החוקרת (גב' בינשטוק) צעקה עליו ואמרה לו שהוא משקר וממציא דברים (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 4 ואילך).

34. הנאשם נתבקש להתייחס לכך שבהודעתו ת/1 נרשמה הודאה במתן אגרוף למתלונן, והשיב

כלהלן:

ש. ובכל זאת בהודעתך אנחנו רואים שאתה טוען שנתת אגרוף. מה ההתייחסות שלך לכך?

ת. אני בכלל לא אמרתי דבר כזה. אני אמרתי להם שיכול להיות שהוא קיבל מכה תוך כדי שניסיתי להשתלט עליו. כל השאלות שלהם גם היו שאלות של "יכול להיות שהבאת לו את האגרוף, יכול להיות שהוא קיבל את האגרוף ממך". היחידים שאמרו את המילה "אגרוף" בחקירה זה היו החוקרים. אני אף פעם, וגם הדגשתי את זה, שאני לא הבאתי לו את האגרוף. תמיד עניתי להם בשאלות שלהם ש"יכול להיות שהוא קיבל מכה מההתנגדות שלו ויכול להיות שהוא קיבל את המכה כתוצאה מהנפילה".

ש. בסוף ההודעה שלך, ניתנה הזדמנות לקרוא אותה או לעיין בה במה שכתוב, מה בחרת לעשות ולמה?

ת. בסוף החקירה היא הביאה לי את הדפים ואמרה לי, תחתום. אני גם הייתי מותש אחרי החקירה, אני הייתי אחרי עבודה של משמרת לילה. סמכתי פשוט על מח"ש שישלימו את החקירה. סמכתי על האמינות שלהם. פעם ראשונה שיצא לי לקרוא את החקירה עצמה זה כשהסניגור שלי הביא לי לקרוא את מה שהיה בחקירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 22 ואילך. ההדגשות הוספו). בחקירה הנגדית הוסיף הנאשם וטען, בהקשר דומה, כי "אם החקירה היתה מוקלטת, אז הדברים היו נראים אחרת עכשיו" - ר' שם, עמ' 32 שורה 3).

35. בחקירתו הנגדית עמד הנאשם על גרסתו, כפי שניתנה בחקירה הראשית. הנאשם חזר על טענתו שלפיה הוא נפל יחד עם המתלונן והתגלגל עמו (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 16). עם זאת יש להעיר, כי בעדותו לפני לא הזכיר הנאשם את נפילת המתלונן על הפנים, שאותה ציין הן בדו"ח הפעולה שערך (ת/6) והן בחקירתו במח"ש (בהודעה ת/1).

36. כשנשאל הנאשם אודות הדברים שאמר בסיפא להודעתו - שלפיהם "הייתי צריך לרשום את האגרוף בדו"ח פעולה... וגם מההתחלה הייתי צריך להגיד על האגרוף ולא למשוך את זה יותר מדי (ר' הציטוט המלא בפסקה 23 דלעיל) - הוא השיב:

...אני לא אמרתי דבר כזה. אני אמרתי שהיה צריך לרשום שהוא קיבל מכה, אבל אף פעם לא אמרתי שאני הבאתי לו את האגרוף. עוד פעם, הדגשתי בפניהם כל החקירה, שאני לא הבאתי לו אגרוף. שיכול להיות שהוא קיבל מכה תוך כדי שניסיתי להשתלט עליו. יכול להיות שהוא קיבל מכה תוך כדי הנפילה, אבל אף פעם, והדגשתי את זה בפניהם - שאני לא הבאתי לו אגרוף (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 14 ואילך. ההדגשות הוספו).

37. השוטר אבטאו העיד אף הוא, כאמור, מטעם הנאשם. השוטר אבטאו סיפר, בין השאר, כי לא ראה את הנאשם נותן אגרוף למתלונן. הוא תמך בגרסת הנאשם, בכל הקשור לתיאור המתלונן וחבריו כחבורת נערים שיכורים, צועקים ומשתוללים, אשר לא נעתרו לדרישות הצוות המשטרי ואף התחצפו וקיללו. יתר על כן, הגם שהשוטר אבטאו עיכב את המתלונן, הלה סירב ולאחר מכן ניסה להימלט בעזרת חבריו. השוטר אבטאו הוסיף וציין, בהקשר זה, כדלקמן:

עמוד 13

...רציתי לציין שאני בתור בחור אתיופי, אני יש לי רגישות לאוכלוסייה, כי אני יודע מי זה האוכלוסייה הזאת. כמה קשיים יש בה וכל הדברים האלה. אני התביישתי באותו בחור (המתלון - ש.א.), שמתנהג, עזוב שזה אחד בלילה והם שיכורים מחוץ לבית. ואיך שהוא מתנהג, ואיך שהוא צעק, ומה שהוא עשה שמה, אני באופן אישי התביישתי, ממש התביישתי. זה מה שרציתי לציין. כל ההתנהגות הזו הייתה ממש בושה וחרפה (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 6 ואילך).

38. לגרסת השוטר אבטאו, במהלך המרדף אחר המתלון הוא (השוטר אבטאו) נפל, ואילו הנאשם המשיך ותפס את המתלון; וכדבריו:

כל הריצה... זה הכל במהירות. הכל במהירות. כשאני נפלתי, וכששחר היה איתו, זה היה במרחק של 3-4 מטר, לא יותר מזה. הבחור הזה, נפל לכיוון הכביש. כלפי מטה. ושחר, בא תפס אותו, כמובן הוא ניסה להתנגד, השתולל לנו שמה, הוא דפק עם הידיים, אנחנו נאלצנו להשתמש בכוח, על מנת לכבול אותו. כבלנו אותו, וכל זה - הכל במהירות. כל מה שקרה. וזהו, אחרי שהרמנו אותו אני ראיתי שהוא מדמם באזור הפנים (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 14 ואילך).

39. באשר לאופן החקירה במח"ש סיפר השוטר אבטאו, בחקירתו הראשית, דברים דומים לאלה שסיפר הנאשם. אף השוטר אבטאו התלון על התייחסות משפילה מצד החוקרים, ובמיוחד הלין על כך שהחוקרת שחקרה אותו הטיחה בו שהוא שקרן ובכך פגעה בו (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 5). עוד טען השוטר אבטאו כי חלק מהדברים שנאמרו במהלך החקירה לא נרשמו, למשל דברים מאיימים שאמרה החוקרת שלפיהם הוא "משחק פה בפרנסה של הילדים שלך" (שם, שורה 16).

40. בחקירתו הנגדית אישר השוטר אבטאו כי ההודעה שהוצגה בפני היא הודעתו (ההודעה הוגשה וסומנה ת/7. ההודעה נגבתה ביום 31.10.13, למעשה במקביל לגביית ההודעה מהנאשם). השוטר אבטאו אישר כי בעמוד האחרון של הודעתו מופיעה רשימה ארוכים של תיקונים, שאותם הוא ערך בעצמו ובכתב ידו, ואישר כי ניתנה לו ההזדמנות להוסיף ולתקן כרצונו (ר' ת/7, עמ' 10, וכן בפרוטוקול, עמ' 40 שורה 22). השוטר אבטאו נשאל על כך שבחקירתו במח"ש הוא ציין שלא ראה את הכל והכל יכול להיות - לעניין הטענה שהנאשם היכה את המתלון באפו באגרופ - והשיב כלהלן:

ש. אתה נחקרת במח"ש שלושה חודשים אחרי האירוע... אתה נשאל לגבי האם ראית מכת אגרופ, מתי ראית את הדם... תסכים איתי שאתה אומר שהכל יכול להיות ושבשורה התחתונה לא ראית את הכל?

ת. היא שאלה אותי אם ראיתי את הדם, ואם שחר נתן לו אגרופ.

ש. ואתה עונה שהכל יכול להיות?

ת. הכל יכול להיות, למה אמרתי את זה? אני מסביר. למה אמרתי שהכל יכול להיות? כי לפני, שהוא ברח ממני בתחילת האירוע עצמו, ועד שראיתי אותו, התחלתי לרדוף אחריו, ושהוא נפל, יכול להיות שקיבל לפני, ולכן אמרתי שהכל יכול להיות. אני לא יודע. אני לא יודע. אני ראיתי אותו כשהרמתי אותו, ראיתי אותו באזור הפנים שלו, מדמם. אבל להגיד שאולי שזה קרה באותו רגע, אני לא יכול להגיד. אחרי שראיתי, הרמתי אותו, אני ראיתי. אני לא יכול להגיד על מה שלא ראיתי כי לא ראיתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 1 ואילך).

41. לבסוף, מטעם ההגנה גם הוגשו כאמור שני מוצגים. מוצג אחד הוא מזכר, אותו ערכה ביום 28.1.14 גב' בינשטוק ובו תיעדה בקצרה שיחת טלפון שערכה באותו היום עם המתלון. על פי הרשום במזכר, המתלון מסר לגב' בינשטוק כי פניו לא צולמו ובנוסף: **"ביום האירוע הוא ברח, השוטר רדף אחריו, תפס אותו מהחולצה, משך אותו, הפיל אותו לרצפה, כשהוא (המתלון) נפל על הגב ואז כשהוא ברצפה נתן לו בוקס"** (ר' נ/1). מוצג שני הוא מכתב שנשלח על ידי ב"כ המאשימה לב"כ הנאשם, בו צוין כי התיק שנפתח למתלון בעקבות האירוע נסגר על ידי משטרת ישראל בחודש יוני 2014, בעילה של חוסר ראיות (הוגש וסומן נ/2).

ד. דיון והכרעה:

42. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - דהיינו: המתלון, חוקרי מח"ש, הנאשם והשוטר אבטאו - והתרשמתי מהן, וגם עיינתי בהודעת הנאשם ובמסמכים הנוספים שהוגשו לפניי וקראתי את טיעוני ב"כ הצדדים בסיכומיהם, אני מעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת ההגנה. אני קובע אפוא כי הוכח לפניי, כדבעי, שהנאשם אמנם תקף את המתלון. מדובר בקביעה המבוססת הן על ההתרשמויות מן העדויות לפניי והן על שיקולים של סביריות, היגיון ושכל ישר; והכל כפי שיפורט להלן.

43. יאמר מיד כי הלכה למעשה גדר המחלוקת בין הצדדים לפניי, במישור העובדתי, הוא מצומצם למדי. אין מחלוקת של ממש בין הצדדים אודות הרקע לאירוע, התנהגות הצדדים במהלכו והעובדה כי בסופו של דבר המתלון נפגע ונגרם לו שבר באף, וכן שהנאשם לא ציין בדו"ח הפעולה שערך כי המתלון קיבל מכה אלא הסתפק בציון העובדה שהמתלון דימם מהאף. השאלה העובדתית היחידה, הטעונה הכרעה לפניי, הינה אפוא אם הנאשם גרם לשבר האמור כאשר היכה את המתלון במכת אגרוף בפרצופו; ואגב כך - האם אמנם הודה הנאשם בביצוע מעשה זה במהלך חקירתו במח"ש.

להלן נדון תחילה בסוגיה עובדתית זו, ורק לאחר מכן בטענותיו המשפטיות של הנאשם בעניין אכיפה בדרנית.

(א) המישור העובדתי - האם הנאשם הכה את המתלון במכת אגרוף לפרצופו וגרם לו לשבר באף:

44. ראיות המאשימה בסוגיה עובדתית זו נשענות על שלושה נדבכים, שהינם נפרדים זה מזה אך מצטברים זה לזה; כלהלן:

האחד - עדותו של המתלון, אשר סיפר כי במהלך האירוע היכה בו הנאשם במכת אגרוף שפגעה באפו.

השני - התעודות הרפואיות (ת/2), שנערכו שעות ספורות לאחר האירוע. מתעודות אלה עולה כי המתלון סבל מדימום באף ובצילום שנערך נמצא שנגרם לו שבר בעצמות האף.

השלישי - הודאת הנאשם בביצוע המעשה, שניתנה במהלך חקירתו של הנאשם במח"ש, כאמור בהודעה ת/1. יוטעם, כי אין מחלוקת על עצם קבילותה של ההודעה - וההודאה הכלולה בה - והמחלוקת מתמקדת בשאלת תוכן ההודעה והעדר הדיון (הנטען) ברישום דברי הנאשם.

45. ב"כ הנאשם, בתבונתו, לא חלק על התעודות הרפואיות - שהינן ראיות מוצקות, המדברות בעד עצמן - וביקש לצמצם את חזית המחלוקת ולמקד את הגנת הנאשם בגרסה שלפיה לעניין הפגיעה אין למתלון להלין אלא על עצמו. לשיטת הסניגור, המתלון מעד אגב ניסיונו לברוח מהצוות המשטרתי,

אשר עיכב אותו כדת וכדין, ופציעתו נגרמה אגב נפילתו במהלך ניסיון בריחה זה.

46. עם כל חריפותו של קו הגנה זה, אין בידי לקבלו. אכן, גרסתו של המתלונן אינה גרסה הנקייה מספקות ובעניין זה מקובלים עליי טיעוני ב"כ הנאשם בסיכומיו, הגם שבאופן חלקי בלבד (ר' טיעוני ב"כ הנאשם ר' בסיכומי ההגנה, בסעיף 15 ואילך). כך, פרטי רקע האירוע שנמסרו בהודעת המתלונן במשטרה (ת/3) אינם זהים לגמרי לאלה שמסר המתלונן בהודעתו במח"ש (ת/4), וכך ניתן לומר גם באשר לעדותו לפניי. בנוסף, המתלונן התחמק באופן ברור מלמסור את פרטיהם של חבריו, אשר שהו יחד עמו בעת האירוע, וכנראה אף יפה, ולו במידת מה, את התנהגותו כלפי הצוות המשטירתי (אם כי המתלונן הודה בכך ששתה אלכוהול בכמות נכבדה והתחצץ).

47. עם זאת, המתלונן היה חד משמעי ועקבי לגמרי בטענתו כי הנאשם היכה אותו, באפו, במכת אגרוף. אמנם נוכח הקשיים בגרסתו, שצוינו לעיל, לא ניתן להסתמך על עדותו של המתלונן כראייה יחידה מספקת לצורך הרשעה בפלילים. ואולם, בענייננו לא מדובר בעדות, העומדת כביכול בבדידותה, אלא בעדות המהווה רק נדבך אחד מתוך שלושה אותם הביאה המאשימה לפניי. כזכור, גרסתו של המתלונן כי הנאשם היכה אותו באפו במכת אגרוף נתמכה ואומתה בממצאי התעודות הרפואיות, שכאמור נערכו מספר שעות בלבד לאחר האירוע, ושלפיהם נגרם למתלונן שבר בעצמות האף. בנוסף - ולא פחות חשוב מכך - הנאשם עצמו הודה, במסגרת חקירתו במח"ש, במתן האגרוף, וכן בנסיבות שאפפו את המכה ובכך אימת את גרסת המתלונן (וכדברי הנאשם **"לשאלתך יכול להיות שאמרתי לו משפט ככה אתה נותן לי לרוץ"**). לציטוט המלא ר' בפסקה 22 דלעיל).

48. הודאת הנאשם לא ניתנה בתחילת חקירתו, ומיד לאחר מתן ההודאה ניסה הנאשם לרככה ולמזער את מעשהו בכך שטען שיכול להיות שנתן מכת אגרוף לכיוון מצחו של המתלונן, אשר הגיעה לאפו. יחד עם זאת, לא ניתן לקבל את טענתו של הנאשם - בעדותו לפניי - כי הוא לא הודה במתן האגרוף אלא רק דיבר על אפשרויות היפותטיות במענה לשאלות שנשאל. מעבר לכך שאין זה מתקבל על הדעת שחוקריו של הנאשם - גב' בינשטוק ומר צברי - העלו על הכתב הודאה מפורטת, שלא היתה ולא נבראה, מקובלת עלי עדותו של מר צברי וטענתו בדבר ההתפתחות בחקירה. אכן, כטענתו של מר צברי, הודאתו של הנאשם לא ניתנה, כביכול, בחלל ריק, אלא על רקע התפתחות הדרגתית והגיונית בחקירה לנוכח השאלות הנוקבות שהוטחו בנאשם.

49. בנוסף, הודאת הנאשם גם לא היתה באמירה בודדת, שהנאשם אמר אולי בהיסח הדעת או בבלי דעת, ואשר חוקריו רשמו בצורה שגויה, אף בתום לב. בפועל, לאחר שהנאשם החל להודות הוא שב וסיפר את הדברים, ובהמשך האמור בהודעתו לא התכחש למתן האגרוף. במיוחד ראויים לציון, בהקשר זה, דווקא הדברים אותם אמר הנאשם מיוזמתו בסיפא להודעתו, לאחר שנשאל אם ברצונו להוסיף דבר מה (לציטוט הדברים ר' בפסקה 23 דלעיל).

50. לא זו אף זו. שיקולי היגיון וסבירות תומכים אף הם במסקנת ההרשעה, דהיינו: בדחיית גרסת ההגנה בעניין פציעת המתלונן, מחד גיסא, ובקבלת הודאת הנאשם במתן האגרוף במסגרת חקירתו במח"ש, מאידך גיסא.

במה דברים אמורים:

גרסת ההגנה בעניין פציעת המתלונן - כזכור, על פי גרסת הנאשם, כפי שהוא עצמו העלה אותה על הכתב בסמוך לאירוע בדו"ח הפעולה שערך (ת/6), המתלונן נפל **"על הפנים"**. תיאור זה של נפילת

המתלון אינו מתיישב עם טענה לפגיעה חמורה באף, שכן מטבע הדברים הוא - בדיוק כפי שהטיח מר צברי בנאשם במהלך חקירתו במח"ש - שהאדם יבלום את הנפילה עם ידיו ועל כן סביר יותר שייפגע בגפיו.

אכן, הנאשם דיבר גם על "התגלגלות", אך על פני הדברים בסיטואציה כזו הסיכוי לשבר באף הוא נמוך, בוודאי בהשוואה לסיטואציה של מכת אגרוף באף. זאת ועוד, אין בתיעוד הרפואי אינדיקציה לשריטות או חבלות בפנים, שהדעת נותנת כי יימצאו במקרה של נפילה על הפנים, בוודאי אגב התגלגלות. באשר לאופן בו נפצע המתלון שורת ההיגיון תומכת אפוא דווקא בגרסת המתלון, להבדיל מגרסת הנאשם.

הודאת הנאשם במתן האגרוף במסגרת החקירה במח"ש - השתלשלות האירועים, שבסיומה ניתנה מכת האגרוף דנא, מלמדת שהמכה לא ניתנה באופן סתמי וללא הקשר, אלא שהיא ניתנה בקונטקסט מוגדר וברור, כתגובה להתנהגות בעייתית של המתלון.

אין ספק כי המתלון התנהג - הן במהלך האירוע מושא כתב האישום והן עובר לו - באופן מחפיר. הגם שהיה באותה עת קטין, עובר לאירוע שבה המתלון וודקה בכמות נכבדה. באירוע עצמו העז המתלון פניו כלפי הצוות המשטירתי, התחכם והתחצף, ואף ניסה לברוח ואגב כך "הריץ" את הנאשם. ניתן אפוא להבין שבנסיבות אלה התעורר עליו זעמו של הנאשם. לפיכך, כשתפס הנאשם את המתלון-הפרחח, שכאמור הריץ אותו כהוגן, הוא ביקש ללמדו לקח - במכת אגרוף לפרצופו - וזהו הקונטקסט בו ניתנה המכה.

51. שיקולי הסבירות וההיגיון הנ"ל כמובן שאינם יכולים להוות, כשלעצמם, שיקולים להרשעת הנאשם. יחד עם זאת, יש בהם כדי לתמוך בקבלת גרסת המאשימה, שממילא נשענת, כאמור, על יסודות איתנים ומספר נדבכים ראיתיים מצטברים. המסקנה המשפטית הבלתי נמנעת הינה, אפוא, כי הוכח לפניי, מעבר לספק סביר, שבאירוע מושא כתב האישום הנאשם אמנם היכה את המתלון בפרצופו במכת אגרוף, ובכך גרם לו לשבר באפו. ממילא גם הוכח, אם כן, השיבוש המיוחס לנאשם, בכך שנמנע מלציין עובדות מהותיות אלה בדו"ח הפעולה שערך בסמוך לאחר המעשה.

52. בשולי דיון עובדתי זה לא למותר לציין עוד, ולו לצורך הבהרת הדברים והסרת כל ספק, כי במקרה דנא אין כל אפשרות לראות בהתנהגות הנאשם משום הפעלת כוח סביר לצורך ביצוע הדין. גם אם נניח כי בתחילת האירוע, נוכח התנהגותו של המתלון, הצוות המשטירתי היה רשאי להשתמש בכוח סביר לצורך עיכובו של המתלון - ולאחר ניסיונו להימלט גם לצורך מעצרו - הרי שמכת אגרוף בפרצוף אינה יכולה להיחשב כשימוש בכוח סביר לצורך ביצוע עיכוב או מעצר. כוח סביר כאמור נועד לצרכי תפיסת חשוד וכבילתו בלבד, על מנת להביאו לחקירה או למשפט. אין כל אפשרות לראות במכת אגרוף בפרצוף אמצעי מתאים למטרה זו, בוודאי כאשר מדובר בחשוד קטין ובאגרוף בעוצמה הגורמת לשבר באף.

53. אכן, דומה שלעולם אין זה מיותר לחזור, לשנן וללמד - שוב ושוב - כי משפטנו אינו מכיר בענישה גופנית כלשהי. הלכה למעשה משפטנו סולד ממש מענישה גופנית, סלידה שבאה לידי ביטוי בחקיקת חוק ביטול עונש מלקות, תש"י-1950, בסמוך להקמת המדינה. על אחת כמה וכמה ברור, כי משפטנו אוסר בתכלית האיסור שימוש משטירתי באלימות לצורך ענישה או "חינוך"-כביכול, גם כאשר מדובר בעבריינים. אכן, אין ספק כי תפקיד השוטר הוא תפקיד בעל חשיבות חברתית ראשונה במעלה, ולצורך

זה הדין אף הקנה לו סמכויות נרחבות, לרבות בהפעלת כוח סביר לביצוע הדין. ואולם, השוטר רשאי לפעול אך ורק בד' האמות של הסמכתו לפי הדין, וזאת גם כאשר מילוי התפקיד הוא קשה, מאתגר ודורש איפוק רב. לנאשם - כמתנדב במשטרה - לא היתה אפוא רשות כלשהי ל"חנך"-כביכול את המתלון במכת אגרוף לפרצופו. לפיכך, כאשר הנאשם פעל באופן כזה הוא פעל בניגוד לדין ולא בביצוע הדין.

(ב) המישור המשפטי - טענות ההגנה לאכיפה בררנית:

54. כפי שצוין בפתח הדברים, עוד בתחילת ההליך טען הסניגור לפניי לאכיפה בררנית, וזאת על רקע גניזת התיק נגד השוטר אבטאו מחוסר ראיות (ר' בפסקה 6 דלעיל). יוער בהקשר זה, כי לטענת ב"כ המאשימה, בסיכומיו, לאחר גניזת התיק נגד השוטר אבטאו עניינו הועבר למחלקת המשמעת במשטרה (ר' בסעיף 4 לסיכומיו). בתחילת עדותו לפניי ציין השוטר אבטאו, כי מספר חודשים לפני כן הוא הועבר מהסיוור לתפקיד יומנאי, לאחר שירות של 12 שנים בסיוור (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 2). עם זאת, לא הובהר לפניי אם העברה זאת נעשתה על רקע מסקנות כלשהן בגין האירועים דנא.

55. מכל מקום, כך לשיטת ההגנה, אם המאשימה נתנה אמון בגרסת המתלון, היה עליה לפעול בהתאם גם נגד השוטר אבטאו. לפיכך, משהעמידה המאשימה לדין רק את הנאשם, היא פעלה בדרך של אכיפה בררנית פסולה, שהינה צורמת במיוחד נוכח האבחנה שהיא יוצרת בין שוטר (אבטאו), שאינו מובא לדין, לבין מתנדב (הנאשם), שנגרר לבית המשפט.

56. דא עקא, שבטרם הכניסה לטרקלין של הטיעון המשפטי בדבר אכיפה בררנית יש לעבור תחילה בפרוזדור הראייתי, שהוא היסוד והבסיס לכל טיעון כאמור. ברי, כי כאשר ישנה אבחנה ראייתית ברורה בין מספר בני אדם, לא ניתן לטעון כי הגשת כתבי אישום נגד אלה שנאספו נגדם ראיות עשויה להוות, כביכול, אכיפה בררנית. אכן, אם שניים נחשדים בביצוע אותו המעשה, אך נגד אחד מתגבשת תשתית ראייתית מספקת ונגד השני לא, אין האחד יכול לטעון כי ננקטה כלפיו אכיפה בררנית.

57. זאת ועוד: לא מדובר בענייננו במקרה בו רשויות החקירה נמנעו מלחקור ולברר את חלקו של חשוד פוטנציאלי ידוע, באופן שבוצעה "חקירה בררנית" - אם נרחיב לצורך הדיון בענייננו את הטענה לאכיפה בררנית גם לשלב החקירה. הלכה למעשה, במקרה דנא בדיוק ההיפך הוא הנכון. שני חברי הצוות המשטרתי נחקרו באותו היום בחקירות ארוכות וממצות במח"ש, והוטחו בהם חשדות וטענות שונות (ר' הודעות ת/1 ות/7). ואולם, בסופו של יום נתגבשה תשתית ראייתית שונה מהותית ביחס לשני החשודים. על פי הראיות שהוצגו לפניי, בעוד שנגד הנאשם גובשה תשתית המבוססת על שלושה נדבכים מצטברים, נגד השוטר אבטאו עמדה גרסתו של המתלון בבדידותה. לפיכך, בהתחשב בכל מה שנאמר לעיל אודות גרסת המתלון - ובמיוחד כאשר טענת המתלון כי השוטר אבטאו היכה אותו באגרופים לא נתמכה בממצאים רפואיים - לא ניתן לומר שהחלטת המאשימה לא להגיש כתב אישום נגד השוטר אבטאו היתה בלתי סבירה באופן המגבש לנאשם הגנה מטעמי אכיפה בררנית.

58. בסיכומיו הרחיב ב"כ הנאשם את טענתו לאכיפה בררנית גם לטענה בעניין המתלון, שלא הועלתה בפתח ההליך לפניי. בהקשר זה הדגיש ב"כ הנאשם, במיוחד, את העובדה שתיק החקירה נגד המתלון נסגר בחודש יוני 2014, אותו החודש בו הוגש כתב האישום נגד הנאשם. לשיטת ההגנה לא ניתן לראות בכך מקריות גרידא, בפרט כשהמתלון עצמו לא שלל בחקירתו הנגדית את האפשרות כי במהלך חקירתו במח"ש דובר עמו על סגירת התיק נגדו. ואולם, קשה ללמוד מסמיכות הזמנים הנ"ל

לענייננו. כזכור, הודעת המתלון במח"ש נגבתה כיומיים לאחר האירוע, על פני הדברים זמן רב בטרם גניזת התיק נגד המתלון. בנוסף, כפי שהובהר לעיל, המאשימה ביססה את ראיותיה על מספר נדבכים מצטברים. לפיכך תהא זו השערה מרחיקת לכת - שאף לא הובאו לה תימוכין ראייתיים כלשהם - להניח כי המאשימה נדרשה בשלב הגשת כתב האישום לשיתוף פעולה מיוחד מצד המתלון.

59. על פי הצהרת ב"כ המאשימה, גניזת התיק נגד המתלון נעשתה מטעמים ראייתיים (ר' במכתבו נ/2). לא נשמעו לפניי טיעונים מקיפים בעניין גניזה זו - כנראה בשל האיחור בהעלאת הטענה - אך בכל מקרה יש להעמיד את הרשות בחזקתה כי פעלה כדין בגניזת התיק, בפרט כשלא הוצגה לפניי אינדיקציה ממשית לסתירת חזקה זו.

לעניין גניזת התיק נגד המתלון יש להדגיש, כי בין אם הגורם המנהלי הממונה החליט כך משום שסבר שנכח טענות המתלון לאלימות שוטרים מתעורר ספק סביר בשאלה אם ניתן להוכיח שהמתלון אמנם ביצע באירוע עבירה פלילית, ובין שהטעם הראיתי היה אחר, הרי שכאשר האבחנה נעשתה במישור הראיתי, ולכאורה באופן סביר, אין הנאשם יכול לטעון לאכיפה בררנית.

הנה כי כן, נסיבות המקרה דנא אינן ממין הנסיבות בהן יקבל בית המשפט טענה לאכיפה בררנית; וזאת בוודאי במישור האחריות, בו קא עסקינן.

ה. סוף דבר:

60. העולה מכל המקובץ הוא שעובדות כתב האישום הוכחו לפניי כדבעי, כנדרש במשפט פלילי. בנוסף, יש לדחות את טענות ההגנה שהעלה הנאשם במישור המשפטי.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בשתי העבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי הוראות סעיף 378 יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט, לפי הוראות סעיף 244 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ו, 15 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.